

Arrest

nr. 137 856 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X , handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 20 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 september 1999, onder een valse identiteit, een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 oktober 1999 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

- 1.3. Op 30 mei 2005 besliste de commissaris-generaal dat een verder onderzoek van verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.
- 1.4. De commissaris-generaal nam op 15 juli 2005, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.
- 1.5. Op 3 oktober 2006 werd verzoeker tot het verblijf in het Rijk gemachtigd, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.6. Verzoekers beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd op 12 april 2007 verworpen.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 januari 2011 de beslissing om, in toepassing van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, een einde te stellen aan verzoekers verblijf en om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.8. Bij arrest nr. 59 919 van 18 april 2011 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissingen van 4 januari 2011.
- 1.9. Op 14 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 oktober 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod een beroep in bij de Raad.
- 1.11. Op 3 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.12. De gemachtigde de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van verzoeker en zijn zoon G.G. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:
- “Bevel om het grondgebied te verlaten*
Aan de heer, die verklaart te heten:
naam: [G.S.]
[...]
nationaliteit: Armenië
In voorkomend geval, ALIAS: [A.G.] [...] Azerbeidzjan
+ kind: [G.G.] [...] van Armeense nationaliteit
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27 § 3 van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, het laatste hem betekend op 10/06/2014. Bovendien werd betrokkene op 14/10/2013 (bijlage 13 septies) opgesloten met het oog op een verwijdering en een inreisverbod geldig 5 jaar (bijlage 13 sexes). Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er werd op 14/10/2013 een PV opgesteld door de politie van Turnhout uit hoofde van aanmatiging naam en schriftvervalsing PV TU22.L1016845/201. Op 28/10/2013 uit hoofde van inbreuken inzake de uitoefening van zelfstandige beroepsactiviteiten PV TU, 61.L1.018447/2013.

Bovendien werd betrokkene veroordeeld op 03/12/2002 door de CR van Turnhout uit hoofde van verboden wapens fabricatie verkoop invoer dragen tot een geldboete of 1 maand gevangenisstraf verbeurdverklaring en vernietiging

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 01/09/1999 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend op naam van "[A.G.] cfr. geboorteakte van Azerbejan". Op 13/11/1999 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis), geldig vijf dagen. Hiertegen diende betrokkene een schorsend beroep in bij het CGVS. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard door het CGVS op 13/06/2005. Op 15/07/2005 weigert het CGVS betrokkene als politiek vluchteling te erkennen. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 19/07/2005.

Hiertegen diende betrokkene op 29/07/2005 een beroep in bij de RVV. Beroep definitief afgesloten zonder voorwerp op 12/04/2007.

Betrokkene diende op 22/11/2001 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9a 3 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een BIVR onbepakt. Op 04/01/2011 werd een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene. Betrokkene heeft valse of misleidende informatieve of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd die maken dat betrokkene uiteindelijk een machtiging tot verblijf verkreeg. Betrokkene kreeg vervolgens op 10/01/2011 betekening van een bevel om het grondgebied (bijlage 13) te verlaten uiterlijk op 10/02/2011.

Betrokkene diende op 06/05/2011 een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 30/10/2013 en deze beslissing werd hem betekend op 12/08/2014 en deze beslissing werd hem betekend op 26/01/2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 25/02/2012.

Betrokkene diende op 18/10/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30/10/2013 en deze beslissing werd hem betekend op 12/08/2014.

Betrokkene diende op 31/12/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 03/06/2014 en deze beslissing werd hem betekend op 10/06/2014 met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd ingevolge een politiecontrole in Turnhout op 14/10/2013 opgesloten met het oog op een verwijdering in een gesloten centrum. Betrokkene kreeg betekening van een bijlage 13septies en een inreisverbod geldig 5 jaar (bijlage 13sexies). Betrokkene werd op 03/12/2013 vrijgesteld met een nieuwe termijn geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op door de gemeente Turnhout geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, het laatste hem betekend op 10/06/2014. Bovendien werd betrokkene op 14/10/2013 (bijlage 13 septies) opgesloten met het oog op een verwijdering en een inreisverbod geldig 5 jaar(bijlage 13 sexies).

Er werd op 14/10/2013 een PV opgesteld door de politie van Turnhout uit hoofde van aanmatiging naam en schriftvervalsing PV TU22.L1016845/201. Op 28/10/2013 uit hoofde van inbreuken inzake de uitoefening van zelfstandige beroepsactiviteiten PV TU. 61.L1.018447/2013.

Bovendien werd betrokkene veroordeeld op 03/12/2002 door de CR van Turnhout uit hoofde van wapens verboden wapens fabricatie verkoop invoer dragen tot een geldboete of 1 maand gevangenisstraf verbeurdverklaring en vernietiging."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker een inreisverbod werd opgelegd en dat hij dus niet op het Belgisch grondgebied aanwezig mag zijn en zijn beroep tegen het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bijgevolg als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.1.2. Aangezien de bestreden beslissing tevens betrekking heeft op de oudste zoon van verzoeker en deze niet het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dient de door verweerder opgeworpen exceptie te worden verworpen.

3.2. Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker en zijn gezin hebben een legaal verblijf gekend in België van 1 september 1999 tot 15 juli 2005, en van 3 oktober 2006 tot 10 januari 2011. Van 3 oktober 2006 tot 10 januari 2011 hadden zij een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Verzoeker en zijn gezin verblijven sinds 16 december 1999 op hetzelfde adres te 2300 Turnhout, [...]. Zij bouwden het centrum van hun sociale, professionele en affectieve banden uit in België. Verzoeker heeft jarenlang gewerkt als boomverzorger, waarvoor hij een zeer specifieke opleiding gevolgd heeft.

Verzoeker en zijn gezin zijn perfect geïntegreerd (zie stukken gevoegd bij aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet van 30 december 2013 en 11 augustus 2014). De kinderen zijn in België geboren en lopen ononderbroken school in België. Alle gezinsleden spreken perfect Nederlands.

De bestreden beslissing lijkt het algemeen belang van respect voor de verblijfsreglementering, openbare orde en openbare veiligheid in te roepen.

In het eerste middel heeft verzoeker betoogd dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het gedrag van verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang in de samenleving. Er wordt hiervoor verwezen naar een PV opgesteld op 14 oktober 2013 uit hoofde van aanmatiging naam en schriftvervalsing, en een PV opgesteld op 28 oktober 2013.

Vooreerst dient opgemerkt dat desbetreffend geen enkele daad van vervolging werd gesteld door het ambt van de procureur des konings, en verzoeker hiervoor niet is veroordeeld. De twee PV's maken enkel melding van het gegeven dat verzoeker eerder een andere identiteit heeft gebruikt, met name deze waaronder hij in 1999, 15 jaar geleden, zijn asielaanvraag indiende.

Het is minstens voorbarig te noemen om verzoeker op basis van de vermelde pv's, die tot op heden niet tot enige vervolging hebben geleid, te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid.

Verder wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van een veroordeling van 3 december 2002. Desbetreffend dient opgemerkt dat zowel de feiten als de veroordeling dateren van zeer lang geleden, en de feiten van zeer beperkte aard waren evenals de opgelegde strafmaat.

Bovendien dient vastgesteld dat verwerende partij hiervan op de hoogte was toen verzoeker in 2006 een verblijfsrecht van onbeperkte duur verkreeg en deze veroordeling niet werd aanzien als een bezwaar voor het verkrijgen van het verblijfsrecht van onbeperkte duur.

Er wordt dan ook op geen enkele wijze aangetoond dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde of openbare veiligheid. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing maakt geen correcte afweging tussen de belangen van verzoeker en zijn gezin enerzijds, en de belangen van de samenleving in haar geheel. Krachtens artikel 8 EVRM dient voldaan te zijn aan de faire balance toets of het evenredigheidsbeginsel.

Dit is in casu niet het geval.

Tenslotte dient vastgesteld dat de thans bestreden beslissing enkel ten aanzien van verzoeker en zijn oudste zoon werd genomen, en niet ten aanzien van zijn echtgenote en jongste zoon.

Het gezin wordt op die manier uit elkaar gehaald, wat een onaanvaardbare en volstrekt onevenredige aantasting inhoudt op hun gezins- en familielevens.

Artikel 8 EVRM wordt dan ook geschonden."

4.1.2.1. Allereerst dient de Raad op te merken dat ook verzoekers echtgenote en jongste zoon niet over enig verblijfsrecht in het Rijk beschikken en verweerder ook ten aanzien van verzoekers echtgenote reeds de beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verzoekers jongste zoon vermeldde op een ander bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker werd ter kennis gebracht. Verzoeker houdt derhalve onterecht voor dat de in casu bestreden beslissing er toe leidt dat zijn gezin uit elkaar wordt gehaald en dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een gezin vormt met zijn vrouw en twee kinderen. Verzoeker en zijn gezinsleden dienen allen het Belgisch grondgebied te verlaten, zodat niet kan worden gesteld dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoeker noodzakelijkerwijze van zijn gezinsleden wordt gescheiden.

Er moet daarnaast worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker erkent immers dat verweerder reeds op 4 januari 2011 een einde heeft gesteld aan zijn verblijf op basis van de vaststelling dat hij een verblijfs-machtiging verkreeg ingevolge bedrog. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Het feit dat verzoekers kinderen in België geboren zijn, er onderwijs volgden en dat hij en zijn gezinsleden de Nederlandse taal goed machtig zijn en blijf geven van een goede integratie leidt in casu niet tot de conclusie dat zij hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst of elders. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn kinderen niet naar school zouden kunnen gaan in Armenië en dat de talenkennis en integratie van de gezinsleden een hinderpaal zou vormen om naar dat land terug te keren.

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Bovendien moet worden gesteld dat verweerder hoe dan ook, conform artikel 8, tweede lid van het EVRM, mag tussenkomen bij de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven, indien hiervoor een wettelijke basis bestaat en dit vereist is met het oog op het bereiken van bepaalde doelstellingen. Het is niet betwist dat er met artikel 7 van de Vreemdelingenwet een wettelijke basis bestaat om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Rekening houdende met het feit dat verzoeker, nadat werd vastgesteld dat hij op bedrieglijke wijze een verblijfsmachtiging

verwierf en deze machtiging werd ingetrokken, manifest weigerde om het Belgische grondgebied te verlaten is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat het nodig was om ten aanzien van verzoeker over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens moet worden gediend dat verzoeker sedert jaren niet meer is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk en hij slechts tijdelijk in het Rijk kon verblijven en er sociale, professionele en affectieve banden kon opbouwen door onder een valse identiteit een asielaanvraag in te dienen en een verblijfsmachtiging aan te vragen. Gezien voorgaande vaststellingen toont verzoeker met zijn uiteenzetting hoe dan ook niet aan dat zijn belangen, wanneer deze worden afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet ter bescherming van de openbare orde, zwaarder zouden moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 14 februari 2012, nr. 26.940/10, Antwi v. Noorwegen).

De Raad dient ook te stellen dat artikel 8 van het EVRM niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Voorts moet worden toegelicht dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat hij geacht wordt de openbare orde en de nationale veiligheid te kunnen schaden. Hij betwist evenwel geenszins dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dit motief volstaat om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers grief is derhalve gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing en een dergelijke grief kan niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Daarenboven blijkt niet dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker voert aan dat verweerder verwijst naar twee processen-verbaal, doch dat hij nooit werd vervolgd voor de feiten waarvan in deze stukken melding wordt gemaakt. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd vervolgd doet echter geen afbreuk aan de inhoud van voormelde processen-verbaal en de vaststellingen die gebeurden door de Belgische politiediensten. Het gebruik van een valse identiteit werd door verzoeker trouwens formeel erkend. Verzoeker betwist verder niet dat hij voor andere feiten reeds werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Turnhout. Het gegeven dat deze veroordeling niet van recente datum is en in het verleden, als alleenstaand feit, niet werd weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging te weigeren betekent niet dat verweerder deze veroordeling niet alsnog mag in aanmerking nemen om aan te geven dat verzoeker verscheidene inbreuken op de Belgische rechtsregels beging. Het staat tevens vast dat verzoeker manifest weigert een einde te stellen aan zijn illegaal verblijf – wat gezien artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is – en dus de verblijfsreglementering miskent.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“In een tweede middel heeft verzoeker de schending ingeroepen van artikel 13 EVRM dat een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert, en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel [van] behoorlijk bestuur, omdat, zoals hoger werd vermeld onder de uiteenzetting van de feiten, er nog hangende procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze procedures zonder voorwerp worden verklaard, indien verzoeker, in uitvoering van de bestreden beslissing, het land dient te verlaten.

Het feit dat verzoeker zich kan laten vertegenwoordigen door een raadsman, zoals verwerende partij in haar nota stelt, doet hieraan geen afbreuk.”

4.2.2.1. Er moet worden benadrukt dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert in zijn eerste middel weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Verzoeker verliest ook uit het oog dat wanneer verweerder overgaat tot de effectieve tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel hij, conform artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid heeft om bij wege van voorlopige maatregelen een eerder ingediende vordering tot schorsing te laten behandelen, zodat hij geenszins kan worden gevolgd in zijn standpunt dat hij niet kan beschikken over een effectief rechtsmiddel wanneer een bestuur een verwijderingsmaatregel neemt op een ogenblik dat de Raad nog geen uitspraak deed over andere beroepen.

4.2.2.2. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel stelt hij het volgende:

“De bestreden beslissing heeft immers op geen enkele wijze rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven van verzoeker en de gezondheidstoestand van verzoekers. In antwoord op de nota van de verwerende partij wenst verzoeker erop te wijzen dat op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat rekening werd gehouden met de vermelde elementen, en in het bijzonder met de hogere belangen van de kinderen, die in België geboren zijn in 2000 respectievelijk 2003, en onafgebroken in België verblijven, hier school lopen, naar de sportclub gaan, enz...”

4.3.2. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker of een van zijn gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK